



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/288/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

376/2011. (XII. 20.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ (továbbiakban: panaszos) 2011. május 26-án előterjesztett panasza alapján indult eljárásban a 2011. december 20-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2011. május 26-án elektronikus úton terjesztette elő panaszát a Testületnél a M.-i Rendőrkapitánysággal szemben, amelyet 2011. június 23. napján postai úton benyújtott beadványával aláírásával megerősített és kiegészített.

I.

A panaszbeadvány és annak kiegészítése szerint a panaszos 2011. január 17-én személyesen kereste fel a M.-i Rendőrkapitányság S. Rendőrőrsét, hogy feljelentést tegyen, egy 2011. január 15-én történt ügyben. A rendőrőrsön a megbízott őrsparancsnok fogadta, aki a panaszos meghallgatása után azt a felvilágosítást adta, hogy az elmondott ügyben – melyet szakértő fog kivizsgálni – kiskorú veszélyeztetése és közlekedési szabálysértés miatt is nyomozás indulhat. Az őrsparancsnok arról is tájékoztatta a panaszost, hogy az általa elmondottakról a panaszos kezeihez iratot nem adhat, de hivatalos megkeresésre ezt bármely hivatal felé megteheti.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos ezt követően telefonon többször is érdeklődött az ügyben, mivel a feljelentése nyomán lefolytatandó eljárás mikénti kimenetele jelentősen befolyásolt volna egy, a gyermekei sorsát érintő másik eljárást. Január hónapban két alkalommal, majd ezt követően még háromszor, lényegében havonkénti gyakorisággal telefonált. Érdemi választ soha nem kapott, sőt arra kérték, hogy legyen türelemmel, ha lesz érdemi fejlemény, akkor majd szólnak. Előfordult a telefonálások alkalmával olyan válasz is, hogy az ügy folyamatban van, illetve az érintett kolléga szabadnapos ezért próbálja őt hívni a panaszos másnap.

A panaszos 2011. május 20-án a gyámhivatal utasítására bement a rendőrőrsre, hogy személyesen kérjen igazolást a januárban történt esetről. Kérésére az őrsparancsnok átadott számára egy „feljegyzés” megnevezésű dokumentumot, amelyről ekkor derült ki a panaszos számára, hogy az nem feljelentés, továbbá nem is került megküldésre sehova, mert érdemi vizsgálat nélkül irattárba helyezték.

A panaszos azon kérdésére, hogy ezek után tud-e feljelentést tenni, azt a tájékoztatást kapta, hogy 30 nap már eltelt és így az esettel már nem lehet érdemben foglalkozni.

A panaszos a fentiek alapján kérte a Testülettől panaszának vizsgálatát.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes M.-i Rendőrkapitányságtól, valamint megküldeni kérte az üggyel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

A Testület megkeresésére, szolgálati úton a Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője adott választ, megküldve a panasz szempontjából relevánsnak tartott iratok másolatát.

1) Nevezett városi rendőrkapitányság ügyelete 2011. január 15-én, szombaton 10 óra körüli időben arra utasította a járőrt, egy r. törzsőrmestert, hogy menjen a S.-i Rendőrőrs (továbbiakban: rendőrőrs) elé, ahol bejelentők várják. A r. törzsőrmester megérkezésekor az épület előtt két gépkocsi parkolt. Az egyik gépkocsi mellett állt a panaszos és a panaszos édesapja, a panaszos gyermekei az autóban ültek. A másik parkoló autó mellett a panaszos volt élettársa várakozott.

A r. törzsőrmester megérkezésekor a panaszos elmondta, hogy aznap reggel a volt élettársa elment a panaszos házához a gyerekekért, hogy elvigye őket. A ház előtt – miközben a három éves és a másfél éves gyermekeket beültették az autóba – vita támadt a panaszos és a volt élettárs között, amely úgy zárult, hogy a volt élettárs beült az autóba és nagy sebességgel elindult úgy, hogy a kisebbik gyermek még nem volt a gyermekülésbe a biztonsági övvel becsatolva és a gépkocsi bal hátsó ajtaja nyitva volt.

A volt élettárs cáfolta a panaszos által elmondottakat, a felek között a vita és veszekedés a rendőrség épülete előtt is tovább folytatódott. A r. törzsőrmester tájékoztatta mindkét felet, hogy feljelentést tehetnek, ezzel a lehetőséggel azonban akkor nem éltek, hanem távoztak a rendőrség épülete elől.

2) A panaszos 2011. január 17-én gyalogosan, egyedül jelent meg a rendőrség ügyfélvárójában, ahol rendőrként egyedül a megbízott őrsparancsnok, egy r. főhadnagy tartózkodott, akinek a következőket mondta el:

A volt élettársa két nappal korábban, 2011. január 15-én 8 óra 38 perckor gépkocsival megjelent a házuk előtt, abból a célból, hogy két kiskorú közös gyermeküket – a gyámhatóság határozatában foglaltak szerint – láthatás céljából magával vigye. A panaszos közel egy órával a megbeszélt időpont után, 9 óra 30 perc körül vitte ki az utcára a gyermekeket. A volt élettárs beültette a gyerekekbe a nagyobbik gyermeket és becsatolta őt a biztonsági övvel. Ekkor már a kisebbik, a másfél éves kisfiú is a gyerekekben ült, de becsatolva még nem volt. A panaszos és volt élettársa ekkor veszekedni kezdtek, majd 9 óra 35 perc és 9 óra 45 perc közötti időben a volt élettárs beült az autóba és nagy sebességgel elindult a 31. számú főút irányába úgy, hogy a gépkocsi gyerekek felőli ajtaja nyitva volt. A panaszos gyalog elkezdett futni a gépkocsi után, amely egy kissé lassított, majd újra gyorsítani kezdett és nagy sebességgel megelőzve egy traktort elhajtott. A panaszos tanúként megnevezte a traktor vezetőjét, és egyik szomszédját is. Ezt követően a panaszos telefonon felhívta a rendőrséget a történetekkel kapcsolatban, ahonnan mintegy 10 perccel később visszahívták és közölték, hogy a volt élettársa ott áll gépkocsijával a rendőrség épülete előtt, mire a panaszos saját autójával odahajtott, magához vette gyermekeit és hazavitte őket. A panaszos előadta még, hogy ezen bejelentését azért teszi meg, hogy a történeteknek nyoma legyen, mert a láthatás és a felügyelet kapcsán a gyámhivatalhoz kíván fordulni.

A r. főhadnagy tájékoztatta a panaszost, hogy az elmondottakról feljegyzést készít és mivel a panaszos a gyámhivatalhoz kíván fordulni, annak egy példányát ő hivatalból megküldi a gyámhivatalnak. A megyei rendőrfőkapitány tájékoztató levele szerint a r. főhadnagy ezért nem kezelte feljelentésként a panaszos bejelentését.

3) Ezt követően a r. főhadnagy egy alkalommal beszélt a telefonon érdeklődő panaszossal, akinek elmondta, hogy a feljegyzés elkészült, azt a gyámhivatal felé továbbították. A rendőrség általános működése során egyébként a hívásokat nem rögzítik.

A megyei rendőrfőkapitányi tájékoztatás szerint, a panaszos legközelebb 2011. májusában jelent meg a rendőrségen, ahol ismét a r. főhadnagy beszélt vele. A panaszos közölte, hogy a gyámhivatal a rendőrségtől semmilyen iratot nem kapott, illetve a gyámhivatal véleménye szerint feljelentést kellene tenni az ügyben és szükség lenne a rendőrségi iratokra. A r. főhadnagy furcsának találta, hogy feljegyzése nem érkezett meg a gyámhatósághoz, ezért annak útját ellenőrizte. Ekkor tapasztalta, hogy az elkészített feljegyzés, a gyámhivatalnak szóló kísérő átirattal együtt a parancsnoki lemezszekrényben maradt, a tartósan kint lévő iratok között.

A megyei rendőrfőkapitányi tájékoztatás szerint, a feljegyzés azért nem került időben megküldésre, mert a r. főhadnagy egyéb teendői miatt, elmulasztotta adminisztráció céljából azt titkárnőjének átadni. Egyébként a szóban forgó időszakban, a rendőrség jelentős létszámproblémákkal küzdött, a r. főhadnagy – aki tárgyi ügyvel kapcsolatos felelősségét elismerte – 2010. szeptember és 2011. február között parancsnokhelyettes nélkül látta el feladatait.

A tájékoztató levél megjegyzi, hogy 2011. május és június hónapban a volt élettárs bejelentései alapján is készült rendőri jelentés, mert a panaszos akadályozta a láthatást, így a panaszos januári bejelentéséről készült feljegyzés, a volt élettárs májusi bejelentése alapján készített feljegyzéssel együtt került továbbításra a gyámhivatal felé.

4) A panaszos 2011. június 23-án tett feljelentést a rendőrőrsön a 2011. január 15-ei eset kapcsán, melynek nyomán kiskorú veszélyeztetése miatt indult büntetőeljárás. Ezt megelőzően – folytatja a megyei rendőr-főkapitányi levél – a panaszos nem jelezte, hogy az ügyben feljelentést kívánna tenni, mivel azt „bárkihez hasonlóan bármilyen időpontban megtehetette volna”. Felhívja a levél továbbá a figyelmet arra a körülményre, hogy a panaszos az ügy állásáról csak 2011. május hónapban érdeklődött, azt követően, hogy egy alkalommal megtagadta volt élettársától a láthatást, majd feljelentését azt követően néhány nappal tette meg, hogy 2011. június 18-án ismét megtagadta a láthatást.

III.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 93. § (1) bekezdése alapján a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemtől később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni.

Fentiek alapján a Testület vizsgálta a panasz határidőben érkeztségének kérdését. A panaszos, állítása szerint 2011. május 20-án, a rendőrőrs épületében elhelyezett tájékoztató tábla alapján szerzett tudomást a Testületről és panaszát 2011. május 26-án terjesztette elő.

A rendőri kötelezettség teljesítése szempontjából releváns kezdőnap 2011. január 17. napja, figyelemmel azonban a vizsgált magatartás mulasztásos jellegére, a Testület a panasz határidőben történő benyújtása szempontjából azt a 2011. május 20-ai napot tekintette irányadónak, amikor a panaszos kétséget kizáróan tudomást szerzett arról, hogy ügyében semmilyen érdemi intézkedés nem történt.

Mindezekre tekintettel a Testület szerint a panaszt határidőben előterjesztettnek tekintette.

IV.

A panasz alapjául szolgáló 2011. január 15-én történt cselekmény után, a rendőrség épülete előtti rendőri kötelezettség teljesítést a panaszos nem sérelmezte, így a Testület azt érdemben nem vizsgálta.

A panaszos beadványában és annak kiegészítésében sérelmezte, hogy 2011. január 17-én, személyes megjelenése alkalmával, a felelősségre vonás érdekében feljelentést kívánt tenni, amely akkor tudtán és akaratán kívül nem valósult meg, sérelmezte, hogy 2011. január 17-e és 2011. május 20-a között többszöri telefonon történt érdeklődése ellenére – azon kívül, hogy az ügy folyamatban van – semmilyen érdemi felvilágosítást nem kapott. Végül kifogás tárgyává tette azt is, hogy 2011. május 20-án, személyes megjelenése alkalmával azt a tájékoztatást kapta, hogy „harminc napot meghaladó esettel már nem lehet érdemben foglalkozni”.

A Testület megállapította, hogy a vizsgált ügyben a rendőrség – az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján az őt terhelő – segítségnyújtási és felvilágosítás adási kötelezettségének mikénti teljesítése érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való jogát.

1) A Testület a panasszal kapcsolatosan saját hatáskörét vizsgálva az alábbiakat állapította meg.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint az, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában, a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Ezen rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, azok közül is azok, amelyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás), esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fenti rendelkezés értelmében a Testületnek nem terjed ki a hatásköre olyan kérdések vizsgálatára, amely a rendőrség azon intézkedésével vagy mulasztásával kapcsolatosak, amelyet egy büntetőeljárás során nyomozó hatóságként eljárva végez. Az ilyen jellegű panaszokra a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 195.-199. §-ai biztosítják a megfelelő jogorvoslatot.

A Legfőbb Ügyészségnek a Testülethez intézett, 2010. október 7-én kelt, NF. 8380/2010/8-I. számú állásfoglalása ugyanakkor leszögezi, hogy „az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, rendőri intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetőleg a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása akkor sem tartozik az ügyészi nyomozás felügyelet hatáskörébe, ha a jogsérelem a nyomozás során történik, az ilyen panasz elbírálására az Rtv. 92-93/B.§-a az irányadó.”

A Testület utal ugyanakkor azon töretlen gyakorlatára, miszerint a bűncselekmény vagy szabálysértés tényállásszerűségét – figyelemmel a fenti rendelkezésekre – csak a rendőri intézkedés, illetve rendőri kötelezettség teljesítésének jogalapja szempontjából vizsgálja.

Fentiek alapján a panaszos által a 2011. január 15-én történetekre vonatkozóan elmondottak, megalapozták a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 195. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntette gyanúját, amely a rendőr számára az Rtv.-ben meghatározott kötelezettségek teljesítése szempontjából – ideértve egyebek mellett a segítségnyújtási és felvilágosítási kötelezettségeket is – a bűncselekmény gyanújára vonatkozó szabályok alkalmazását teszi kötelezővé.

2) A panaszos 2011. január 17-én – saját állítása szerint – a rendőrszolgálat épületében azzal a szándékkal jelent meg, hogy a gyermekeit veszélyeztető magatartás miatt feljelentést tegyen.

A Testület az ügy vizsgálata során az eljáró rendőri szervtől arról kért információt, hogy a panaszos megtehetette-e a feljelentését 2011. január 17-én, sor került-e erre, amennyiben nem, úgy mi indokolta, hogy feljelentés helyett feljegyzés készült, továbbá, hogy milyen tartalmú felvilágosítást nyújtott ekkor az intézkedő rendőr a panaszos részére.

A rendőri álláspont szerint a panaszos szándéka ezen a napon egyértelműen arra irányult, hogy a gyámhatóság előtt a láthatás kapcsán folyamatban lévő eljáráshoz indokait bizonyítékkal tudja alátámasztani. Ezért kapta a r. főhadnagytól azt a tájékoztatást, hogy bejelentését feljegyzésben fogja rögzíteni, melyet megküld a gyámhivatalnak és ezért nem kezelte azt feljelentésként.

a) Az Rtv. 24. § (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A Testület ezen rendelkezés alapján vizsgálta a rendőri felvilágosítást, azonban **az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok miatt nem volt megállapítható, hogy a rendőr, 2011. január 17-én az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdése alapján a felvilágosítási kötelezettségének a tőle elvárható módon tett-e eleget.**

b) A panaszosnak a feljelentése felvételének elmulasztásával (illetve bejelentésként történő kezelésével) kapcsolatos sérelme, a fentiekben már ismertetett hatásköri szabályok alapján **nem a Testület, hanem a nyomozást felügyelő szerv feladata. Annak érdemi vizsgálata, hogy egy hivatalból üldözendő bűncselekmény tudomásra jutása esetén a nyomozóhatóság hogyan alkalmazza a büntető anyagi- és eljárásjogi szabályokat, a Testület által nem folytatható le, mivel arra a Testületnek nincs felhatalmazása.**

3) Az Rtv. fent már ismertetett szabályai alapján a Testület vizsgálta a felvilágosítási kötelezettség ezt követő időszakban történő teljesítését. A panaszosi és a rendőri állítás jelentősen eltér a 2011. január 17. és a 2011. május 20. közötti időszak vonatkozásában is.

A panaszos, elmondása szerint a bejelentés hónapjában két alkalommal, majd azt követően havonkénti gyakorisággal érdeklődött az ügyében. Érdeklődésére volt amikor azt mondták, hogy ha lesz érdemi fejlemény az ügyében, akkor majd kiértesítik, volt amikor arról tájékoztatták, hogy az ügy folyamatban van, továbbá olyan is, hogy az érintett kolléga szabadságon van, ezért másnap telefonáljon újra.

Ezzel szemben a rendőrségi tájékoztatás szerint mindössze egy telefonhívás volt, amikor a r. főhadnagy (tévedésből) arról tájékoztatta a panaszost, hogy a feljegyzés elkészült és az

továbbításra került a gyámhatóságához. Rendőrségi tájékoztatás szerint a rendőrőrs általános működése során a hívásokat nem rögzítik, azokról nyilvántartást nem vezetnek.

Fenti ellentmondások – a szűkös bizonyítási lehetőségek miatt – a Testület által nem voltak feloldhatók, ezért az Rtv. már idézett rendelkezéséből következő segítségnyújtási és felvilágosítási kötelezettség elmulasztása ezen időszakra nem volt megállapítható. Az eljáró rendőr által elismert adminisztrációs hiba miatti jogkövetkezmény alkalmazása előjárói hatáskörbe tartozik.

4) A panaszos állítása szerint 2011. május 20-án a rendőrőrsön szembesült azzal, hogy ügyéről nem feljelentés, hanem feljegyzés készült, úgyszintén azzal is, hogy ezen iratot nem küldték el a gyámhatósághoz, továbbá annak alapján semmilyen eljárás nem indult. Kérdésére ekkor kapta azt a tájékoztatást a r. főhadnagy részéről, hogy „már nincs mit tenni, mert 30 napot meghaladó esettel már nem lehet érdemlegesen foglalkozni.”

A Testület fenti állításokra nézve konkrét nyilatkozatot kért az érintett rendőri szerv vezetőjétől a következők szerint: „2011. május 20-án sor került-e rendőri intézkedésre? Amennyiben igen, milyen intézkedésre került sor? Megtehetette-e a panaszos feljelentését, amennyiben nem annak mi volt az indoka? 2011. május 20-án milyen tartalmú tájékoztatást kapott a panaszos?”

A megyei rendőr-főkapitányság vezetője válaszelevelében azt írta, hogy a „panaszos közölte, hogy a gyámhivatal szerint feljelentést kellene tennie az ügyben, illetve a gyámhivatalnak szüksége lenne a rendelkezésre álló rendőrségi iratokra.” A válaszevél ezen túl, a május 20-ai időpont (a levél a konkrét dátumot nem említi, csak a „május” hónapot jelöli meg) vonatkozásában már csak arról szól, hogy a megbízott őrsparancsnok ekkor szembesült azzal, hogy feljegyzése nem került megküldésre a gyámhatósághoz.

Fenti állítások egybevetése alapján, legkésőbb 2011. május 20-án az eljáró rendőr számára is egyértelműnek kellett lennie, hogy a panaszos feljelentést kívánt tenni. Hangsúlyozandó, hogy az ügy megítélése szempontjából irreleváns a panaszosi motiváció, nevezetesen az, hogy a panaszos az elkövető számonkérését, vagy – ahogyan erre a rendőri válaszevél hosszan utal – a gyámhatósági eljárás számára kedvező kimenetelét (esetleg mindkettőt) kívánta elérni.

A Testület töretlen gyakorlata szerint, a panaszos állítását fogadja el valószínűnek abban az esetben, ha a Testület által konkrétan feltett kérdésre a rendőri tájékoztatás sem érdemi választ, sem cáfolatot nem tartalmaz, márpedig a rendőrségi tájékoztatás a 2011. május 20-án történetknél nem tér ki a panaszos felvilágosításának részleteire, csak az adminisztrációs tévedés okaira.

Később, a feljelentés megtétele kapcsán említi a rendőrségi levél, hogy a feljelentés megtételére végül 2011. június 23-án került sor, „ezt megelőzően a panaszos nem jelezte, hogy feljelentést kívánna tenni, mivel azt bárkihez hasonlóan bármilyen időpontban megtehetette volna.” Ez utóbbi állítás nem csak a panaszosi állításokkal van ellentétben, hanem részben a levél korábbi, már szó szerint idézett, „május”-ra vonatkozó részével is.

A Testület a vizsgált ügyben is szükségesnek tartja leszögezni, hogy az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben az Alkotmánybíróság már 1991-ben, mintegy elvi éllel

kimondta, hogy a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket. (56/1991.(XI. 8.) AB határozat)

Fentiek értelmében az állam az előre meghatározott szabályokat köteles magára nézve is megtartani. Ezáltal valósulhat csak meg az állampolgárt védő jogbiztonság intézménye, a jogállamiság. A konkrét ügy azt a kérdést veti fel, hogy hova fordulhatott volna a panaszos a lelkiismeretes és szakszerű tájékoztatásért egy olyan ügyben, amely a sértetti érdeken túl, de nem utolsó sorban a sértetti prevenció érdekében az állam büntető igényének érvényesítését is megalapozza, ha nem a rendőrséghez.

A Testület által kialakított gyakorlatra nem jellemző a felvilágosítási kötelezettség – mint általában dokumentálásra nem kötelezett rendőri tevékenység – kapcsán a súlyos alapjogi sérelem megállapítása, azonban a konkrét ügyben a tisztességes eljáráshoz való jog és a jogbiztonság oly fokban sérült, amely nem tette elkerülhetővé ezen állásfoglalás meghozatalát.

Fentiek alapján a Testület megállapítja, hogy 2011. május 20-án – az ügy egyéb körülményeit is figyelembe véve – az eljáró rendőr a panaszosnak nem nyújtott megfelelő, a rendőrtől elvárható felvilágosítást, ráadásul az általa adott tájékoztatás, kifejezetten hátráltatta a panaszost jogai érvényesítésében. A Testület ezért megállapította a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.

IV.

A Testület álláspontja szerint a 2011. január 17-én, illetve az azt követően 2011. május hó 20-ig terjedő időszakban teljesített felvilágosítási kötelezettség kapcsán alapjogi sérelem nem volt megállapítható.

A Testület hatáskörének hiányát állapította meg azon rendőri tevékenység vonatkozásában, amelynek során a rendőri szerv nyomozóhatóságként volt köteles eljárni.

A Testület azonban az ügy összes körülményének alapos mérlegelése után, a 2011. május 20-án történtek kapcsán arra a megállapításra jutott, hogy ezen a napon a rendőri felvilágosítási kötelezettség ismertettek szerinti teljesítése, továbbá a felvilágosítás során adott téves tájékoztatás eredményeképpen, olyan mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, amely a Testület súlyos alapjogsérelemet megállapító állásfoglalását megalapozza, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint – az Rtv.93/A §-ának (6) bekezdése alapján – állásfoglalását megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2011. december 20.

Dr. Juhász Imre
elnök
előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET